

Hồi 15

Đăng Phong

H

ai mười lăm tháng hai.

Trường An.

Có đèn.

Bóng đèn thủy tinh màu tím lợt, đèn hoàng kim, dưới ánh đèn có một cái hòm, một cái hòm cũ kỹ bình phàm.

Dưới đèn cũng có người, lại không phải là người trầm mặc bình phàm khiêng hòm. Người dưới đèn là Trác Đông Lai.

Trời còn chưa sáng, cho nên đèn còn thấp, ánh đèn đang chiếu trên nửa mặt bên trái xem ra có vẻ nhu hòa hơn của hắc.

Hôm nay nửa mặt đỏ của hắc nhìn giống như một người cha nhân từ.

Một người khi tâm đang mẫn nguyện đối với mình, đối với người khác cũng có thể tỏ ra nhân từ như vậy.

Hiện tại Châu Mãnh đã nằm trong lòng bàn tay của hắc, Hùng Sư Đường đã hoàn toàn tan rã giải tán, Cao Tiệm Phi cũng đã chết. Ít ra, hắc nghĩ Cao Tiệm Phi đã chết, mỗi một chuyện đều hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của hắc.

Cường địch đã trừ, đại quyền trong tay, trong giang hồ cũng không có người nào có thể tranh đấu với hắc, tình huống như vậy cho dù là người không hiểu biết cũng không thể không mẫn nguyện.

Sự nghiệp cả đời của hắc, không còn nghi ngờ gì nữa, đã đạt đến mức đăng phong. Cho nên hắc không giết Tiêu Lệ Huyết.

Hiện tại tình huống của Tiêu Lệ Huyết cơ hồ đã hoàn toàn giống hệt lão nhân kia, công lực đã hoàn toàn tiêu tán, cũng đã bị Trác Đông Lai an bài trong tiểu viện u tĩnh đó, đợi Trác Đông Lai đến rút tủy hết trí tuệ trong đầu não và tất cả tài phú bí mật của y.

Những chuyện đó đều có thể đợi đến sau này từ từ làm, Trác Đông Lai không gấp gáp chút nào.

Một kẻ sát nhân công lực đã hoàn toàn tiêu tán chẳng khác nào một kỹ nữ quá thời không còn ai lý tới, không còn đường để đi, cũng không còn chỗ để đi.

Nghề nghiệp của bọn họ làm đều là nghề nghiệp cổ xưa nhất của nhân loại, nổi bi

ai của bọn họ cũng là bị kịch cổ xưa nhất của nhân loại.

Cái hòm của Tiêu Lệ Huyết hiện tại đã lọt vào trong tay Trác Đông Lai.

Hắn cũng biết cái hòm đó là vũ khí đáng sợ nhất, thần bí nhất trên thế gian này, cái ngày Dương Kiên tên phản đồ của Hùng Sư Đường bị hành thích, hắn đã biết sự đáng sợ của thứ vũ khí đó.

Hắn tin rằng trong giang hồ nhất định có rất nhiều người nguyện ý bán cả linh hồn mình để đổi lấy kiện vũ khí đó.

May là hắn không phải là những người đó, hắn khác hẳn những người khác trên thế gian này.

Hiện tại cái hòm đang để trước mặt hắn, hắn cả động cũng động.

Bởi vì hắn có một thứ vũ khí càng đáng sợ hơn, trí tuệ của hắn là vũ khí của hắn.

Lúc hắn vận dụng trí tuệ của hắn, đáng sợ hơn xa bất cứ vũ khí nào do bất cứ người nào sử dụng.

--- Tiêu Lệ Huyết tuy là cao thủ thiên hạ vô song, nhưng trước mặt hắn cả cơ hội xuất thủ cũng không có.

--- Châu Mãnh tuy dũng mãnh anh hùng, Hùng Sư Đường tuy thế lực mạnh bạo, nhưng hắn vẫn đánh gục bọn họ bằng một cái nhấc tay.

Những chuyện đó hắn có thể làm là vì hắn không những có thể nắm chắc mỗi một cơ hội, còn có thể chế tạo ra cơ hội.

Lúc người khác nghĩ hắn đã thất bại, dưới tình huống nguy cấp nhất, hắn không những không để cho tâm hoảng ý loạn, trái lại còn chế tạo ra cơ hội đánh gục cường địch, phản bại thành thắng.

Chỉ có thứ người đó mới là cường nhân chân chính.

Trường thương đại phủ cương đao bảo kiếm đều chỉ bất quá là lợi khí của đám thất phu, thậm chí cả cái hòm đó cũng vậy.

Trác Thanh đã đứng trước mặt hắn đợi rất lâu, tư vị thắng lợi chẳng khác nào trái trám, phải từ từ nhấm nháp mới có thể thưởng thức hương vị ngọt ngào của nó, cho nên Trác Thanh chuẩn bị lẳng lặng thoái lui ra ngoài.

Trác Đông Lai lại bất chợt gọi gã lại, dùng một thanh âm rất ôn hòa nói:

- Người cũng khổ cực cả đêm rồi, tại sao không ngồi xuống uống vài chén rượu ?
- Tôi không biết uống.

“Người có thể học”. Trác Đông Lai mỉm cười: “Muốn học uống rượu tịnh không phải là chuyện khôn khó gì”.

- Nhưng hiện tại còn chưa đến lúc tôi nên học uống rượu.

“Phải đợi đến bao giờ người mới bắt đầu học ?” Nụ cười của Trác Đông Lai đã giấu mình trong bóng tối: “Có phải phải đợi đến lúc người có thể ...”

Hắn không nói hết câu, đột nhiên cải biến chủ đề, hỏi Trác Thanh:

- Người có phải đã an bài tốt đẹp cho Tiêu tiên sinh ?

- Phải.

- Lúc người đi, tình huống của y ra sao ? Có nói gì không ?

“Không”. Trác Thanh đáp: “Y vẫn như hồi nãy, chừng như không thềm để ý tới bất cứ chuyện gì nữa”.

“Rất tốt”. Trác Đông Lai lại mỉm cười: “Người có thể chịu nghe mệnh trời, tự khiến mình chịu ổn định trong tình huống hiện tại, mới chân chính là người thông minh, thứ người đó mới có thể sống dai”.

Nụ cười mỉm của Trác Đông Lai phảng phất cũng có tư tưởng bén nhọn:

- Có lúc ta cảm thấy y có rất nhiều chỗ giống ta, chuyện mình làm không được, y không những không làm, cả tưởng tới cũng không thềm tưởng.

Hắn điềm đạm nói tiếp:

- Một người nếu quả thích đi làm những chuyện mình không thể làm được, khó tránh khỏi mất mạng, Cao Tiệm Phi là một thí dụ rất tốt.

Trác Thanh chợt nói:

- Cao Tiệm Phi không phải là thí dụ rất tốt.

“Gã không phải ?” Trác Đông Lai hỏi: “Tại sao vậy ?”

- Bởi vì gã còn chưa chết.

- Người biết gã còn chưa chết ?

“Tôi biết”. Trác Thanh đáp: “Trịnh Thành lúc hoàng hôn hôm qua còn tận mắt nhìn thấy gã đi ra ngoài thành”.

“Trịnh Thành ?” Trác Đông Lai phảng phất đang tìm tòi trong ký ức cái tên đó: “Người sao lại biết Trịnh Thành thật đã nhìn thấy Cao Tiệm Phi ?”

- Trịnh Thành vừa phát hiện hành tung của Cao Tiệm Phi, lập tức trở về nói cho tôi biết.

- Người tin lời nói của Trịnh Thành ?

- Tôi tin.

Nụ cười của Trác Đông Lai lại che phủ, thanh âm lại ôn hòa:

- Đúng ! Người nên tin. Nếu quả người muốn người khác tín nhiệm người, nhất

định phải trước tiên để cho người ta biết người rất tín nhiệm người ta.

Hắn chùng như bất chợt phát giác câu nói đó không nên nói ra, lập tức lại cải biến chủ đề, hỏi Trác Thanh:

- Người có nghĩ đến Cao Tiệm Phi đã đi đâu không ?

“Tôi nghĩ gã nhất định đã đến Hồng Hoa Tập tìm Châu Mãnh”. Trác Thanh đáp: “Châu Mãnh không có ở đó, Cao Tiệm Phi nhất định trở về tìm, cho nên tôi tịnh không kêu Trịnh Thành đi theo dõi gã, một khi gã còn ở Trường An, là nằm trong lòng bàn tay của bọn ta”.

Trác Đông Lai lại cười, cười rất khoan khoái.

“Hiện tại người đã có thể bắt đầu học uống rượu”. Trác Đông Lai nói: “Người đã có tư cách uống rượu, hơn nữa có tư cách uống rượu hơn nhiều so với đại đa số người”.

Hắn chợt đứng dậy, đưa chén rượu hắn cầm này giờ đến trước mặt Trác Thanh.

Trác Thanh lập tức tiếp lấy, uống cạn.

Vị rượu ngọt, nhưng vào trong miệng gã lại vừa đắng vừa cay.

Gã phát hiện mình đã nói quá nhiều, nếu quả có thể thu hồi toàn bộ những lời nói hồi nãy, gã tình nguyện chặt đứt một bàn tay để đổi lấy.

Trác Đông Lai lại chùng như hoàn toàn không cảm thấy phản ứng của gã, tiếp lấy cái chén không, lại rót thêm một chén, nhấp một ngụm.

“Tiêu Lê Huyết rõ ràng biết Cao Tiệm Phi là tai họa trong mệnh vận của y, Tiêu Lê Huyết cả đời này chưa từng bội ước lần nào, hiện tại y đã tiếp nhận khế ước, y tại sao lại không giết Cao Tiệm Phi ?”. Trác Đông Lai hăm mình trong trầm tư: “Có phải vì giữa bọn họ có mối quan hệ đặc biệt gì đó ? Thật ra là quan hệ gì đây ?”

Hắn đột nhiên cũng uống cạn chén rượu, trong mắt bỗng phát sáng:

- Quan hệ giữa bọn họ nhất định chỉ có lão nhân đó mới có thể xác định. Chuyện Tiêu Lê Huyết muốn hỏi lão nhân nhất định là chuyện đó. Chuyện đó đối với y nhất định rất quan trọng, cho nên lão nhân vừa chết, y liền động sát cơ, bởi vì sau khi lão nhân chết, trên thế gian không còn có ai biết Cao Tiệm Phi thật ra có phải là con trai của y không.

“Con trai của y ?” Trác Thanh vốn đã quyết tâm không mở miệng, giờ phút này lại vẫn không nhịn được phải hỏi Trác Đông Lai: “Cao Tiệm Phi sao lại có thể là con trai của Tiêu Lê Huyết ?”

“Người nghĩ không thể ?” Trác Đông Lai cười lạnh: “Cao Tiệm Phi chỉ bất quá là một tên trẻ không đáng để ý tới, Tiêu Lê Huyết một mực lãnh khốc vô tình tại sao lại muốn cứu gã ? Nếu quả giữa bọn họ căn bản không thể có thứ quan hệ đó tồn tại, cho dù

có mười vạn Cao Tiệm Phi chết trước mặt Tiêu Lệ Huyết, y cũng không động tới một ngón tay”.

Hắn nhìn Trác Thanh, thanh âm lại biến thành rất ôn hòa.

“Người nhất định phải tin ta, chuyện gì đều có thể xảy ra”. Trác Đông Lai nói: “Một hảo hán cứng cỏi như Châu Mãnh, làm sao có thể bại trong tay một nữ nhân ? Nhưng hắn đã bại, bại rất thảm, Tiêu Lệ Huyết cũng vậy, ai có thể tưởng được y có ngày nay ?”

Hắn chợt thở dài:

- Kỳ thật ta cũng vậy, ta làm sao có thể tưởng được trong tương lai ta có thể bại trong tay ai ?

Câu nói đó có lẽ tịnh không phải là nói thật, nhưng trong đó lại có những triết lý thâm sâu.

Trác Thanh chợt lui ra ngoài.

Gã biết hiện tại đã đến lúc gã nên lui ra ngoài, bởi vì gã biết Tư Mã Siêu Quần đã đến.

Gã đã nghe thấy Tư Mã Siêu Quần đang nói:

- Phải, thứ chuyện đó vốn ai ai cũng không tưởng nổi.

o0o

Cửa mở rộng, Tư Mã Siêu Quần đứng trước cửa, bên ngoài là một màn sương dày đặc gần như trắng muốt.

Y đã là trung niên nhân, y phục và đầu tóc đều rối bù, bốn ba trên đường trường bấy lâu đã hiển lộ vẻ mệt mỏi cực kỳ.

Nhưng lúc y đứng trước cửa, nhìn vẫn cao lớn anh tuấn cường tráng làm sao, hơn nữa còn trẻ hơn nhiều so với tuổi tác thực tế của y, giữa màn sương dày ngoài cửa và ánh đèn trong phòng, y nhìn đơn giản giống như một thiên thần trong đồ họa.

Một điểm đó, không còn nghi ngờ gì nữa, bất cứ người nào trong giang hồ cũng không thể so sánh với y.

Cho dù võ công của y hiện tại chỉ còn phân nửa hơi sức, cũng đủ để tương tự thành một vị anh hùng người người ngưỡng mộ tôn kính.

Bởi vì y trời sinh là thứ người đó.

Lúc Trác Đông Lai nhìn y, trong mắt cũng không khỏi lộ xuất vẻ tán thưởng, mau

chóng đứng dậy rót cho y một chén rượu.

--- Người tại sao lại đi Lạc Dương ? Tại sao lại giả bệnh gạt ta ?

Những chuyện đó Trác Đông Lai không đề cập tới một tiếng nào.

Lúc hấn cảm thấy tâm tình của Tư Mã Siêu Quần không được tốt cho lắm, hấn luôn luôn cẩn thận tránh đề cập tới những chuyện không thoải mái như vậy.

“Người nhất định đã rất mệt, nhất định đã vội vã trở về”. Trác Đông Lai thốt: “Ta vốn dự tính phải tới ngày mai người mới về đến”.

Y mỉm cười hỏi:

- Thời tiết Lạc Dương ra sao ?

Tư Mã Siêu Quần trầm mặc, thần sắc chùng như có chút kỳ quái, qua một hồi rất lâu mới mở miệng:

- Thời tiết ở đó rất tốt, tốt hơn ở đây, máu rơi trên đường cũng mau khô hơn, mau hơn ở đây rất nhiều.

Thanh âm của y chùng như cũng có chút kỳ quái, Trác Đông Lai lại chùng như không cảm thấy.

“Một khi máu chảy, sớm muộn gì cũng khô cạn”. Tư Mã Siêu Quần nói: “Sớm một chút, trễ một chút, kỳ thật đều không quan hệ gì”.

“Phải”. Trác Đông Lai thốt: “Trên thế gian có rất nhiều sự tình cũng như vậy”.

- Trên thế gian cũng có rất nhiều chuyện không như vậy.

- Ồ ?

“Người còn sống, sớm muộn gì cũng phải chết. Nhưng sự khác biệt giữa chết sớm và chết trễ lại rất lớn”. Tư Mã Siêu Quần nói: “Nếu quả mình muốn giết một người, có thể nào đợi đến khi hấn đã chết rồi mới động thủ không ?”

“Không thể”. Trác Đông Lai đáp: “Sát nhân phải kịp thời, thời cơ vừa đi qua, vật di nhân hoá, tình huống không còn đúng nữa”.

Hấn mỉm cười nâng chén:

- Cũng giống như uống rượu vậy, uống rượu cũng phải kịp thời, nếu quả chén rượu của người giữ lại sau này mới uống, nó có khi biến thành chua loét.

“Đúng”. Tư Mã Siêu Quần đồng ý: “Người nói cực kỳ đúng. Lời nói của người chùng như vĩnh viễn không sai được”.

Y nâng chén uống cạn:

- Một chén này ta muốn kính người, bởi vì người lại tạo một thắng lợi vinh quang cho Đại Tiêu Cục của bọn ta.

- Người đã biết chuyện ở đây ?

“Ta biết”. Họ Tư Mã đáp: “Ta đã trở về lâu rồi, cũng nghĩ lâu rồi”.

- Nghĩ cái gì ?

“Nghĩ về người”. Thần tình của Tư Mã Siêu Quần càng kỳ quái: “Mỗi một chuyện người làm cho ta trong ba mươi năm qua, ta đều nghĩ kỹ lại qua một lần. Ta càng nghĩ càng cảm thấy người thật sự là người vĩ đại, ta thật không thể bì với người”.

Nụ cười của Trác Đông Lai vẫn còn đọng trên mặt, lại đã biến thành cứng ngắt:

- Người tại sao lại nghĩ về những chuyện đó ?

Họ Tư Mã không trả lời câu hỏi đó, lại quay mình.

“Người đi theo ta”. Y nói: “Ta dẫn người đi xem vài người, sau khi người gặp là hiểu liền”.

o0o

Bình minh vừa mới hé, sương mù càng dày đặc.

Trong khu vườn nhỏ không có hoa, lại trồng đầy đậu xanh, đậu trắng, bắp cải, củ cải, hành, tỏi, ớt, và dưa leo.

Những thứ rau trái đó đều là do Ngô Uyển trồng, Tư Mã Siêu Quần luôn luôn thích ăn rau quả tươi mới hái.

Cho nên trong vườn không có hoa, chỉ trồng rau.

Mỗi một chuyện Ngô Uyển làm đều là vì trượng phu của nàng mà làm, trượng phu và hai đứa con của nàng.

Con của bọn họ luôn luôn rất ngoan ngoãn, rất vâng lời, bởi vì bọn chúng từ nhỏ đã được Ngô Uyển giáo dưỡng rất tốt, chưa bao giờ để bọn chúng xen vào chuyện người lớn, cũng không để bọn chúng tùy tiện đi ra ngoài.

Bên ngoài là phạm vi của Đại Tiêu Cục, những người đó và những chuyện đó đều không phải là người và chuyện mà con nít nên nhìn.

Tiểu viên và tòa tiểu lâu đằng sau là đất trời cho Ngô Uyển và đám nhỏ sinh hoạt.

Đi đến đó, Trác Đông Lai mới nhớ chục đã nhiều ngày không thấy mặt bọn họ.

Đó là sơ xuất của hắn.

Vì giao tình giữa Họ Tư Mã và hắn, vì tiền đồ của Đại Tiêu Cục, hắn quyết tâm sau này không đề khởi tới chuyện Tôn Thông nữa, hơn nữa còn đối tốt với Ngô Uyển và đám nhỏ.

o0o

Bên dưới tiểu lâu là sảnh, một gian chính sảnh và một gian hoa sảnh uống rượu, ở đó tuy rất ít khi có khách đến, Ngô Uyển vẫn bố trí cả hai gian sảnh rất u tĩnh thư thả.

Trên lầu mới là phòng ngủ của nàng và đám nhỏ, một bà vú và hai ả a đầu theo nàng từ hồi nàng còn ở với cha mẹ cũng ở chung với nàng.

Chồng nàng lại không trú ở đó.

Họ Tư Mã đối với nàng rất tốt, đối với bọn nhỏ cũng rất tốt, nhưng ban đêm lại không bao giờ trú ở đó.

Sắc trời còn chưa sáng. Trên lầu tịnh không có thắp đèn, Ngô Uyển và đám nhỏ chắc còn đang ngủ.

--- Tư Mã Siêu Quần tại sao lại dẫn hấn đến đây xem bọn họ ?

Trác Đông Lai không tưởng nổi.

Song cửa sổ phòng ngủ không ngờ đang mở rộng, sương mù trắng nhách bị gió thổi lọt vào trong, biến thành một màu xám lợt lạt chết chóc, khiến cho gian phòng vốn rất u nhã đó biến thành một khung cảnh âm trầm khôn tả, hơn nữa lại lạnh phi thường, lạnh thấu xương.

Bởi vì lò lửa cũng đã tắt ngóm từ lâu.

Một nữ chủ nhân luôn luôn cẩn thận kỹ càng, tại sao không nhúm lửa trong lò giữ ấm cho đám nhỏ ?

Không có đèn, không có lửa. Nhưng có gió.

Từ trong sương mù mờ mịt âm trầm nhìn vào, trong phòng phảng phất có người đang dao động theo gió.

Treo lủng lẳng giữa không trung dao động theo gió.

Tại sao lại treo lủng lẳng giữa không trung ? Người đó là ai ?

Tâm Trác Đông Lai bất chợt chìm đắm, tròn mắt đột nhiên co thắt lại.

Đôi mắt của hấn trải qua bao năm khắc khổ tập luyện đã biến thành sắc bén như mắt ưng.

Hấn đã nhìn ra người lủng lẳng giữa không trung đó, hơn nữa đã nhìn ra người đó treo mình trên một sợi dây.

Người đó là Ngô Uyển.

Nàng kết sợi dây thừng thành vòng thắt, cột trên xà nhà, chui cổ vào vòng, thắt chặt yết hầu của mình trong vòng dây.

Đợi đến khi hai chân của nàng rời khỏi mặt đất, cái vòng thắt đó đã thắt gãy cổ nàng.

Đó là chết.

Chỉ có chết mới thiên cổ gian nan, đó vốn là chuyện khôn khó làm sao, nhưng có lúc lại khơi khơi dễ dàng làm sao.

Ngoại trừ Ngô Uyển ra, trong phòng còn có người, một bà vú đầu tóc bạc trắng như sương, hai ả a đầu tuổi còn tươi trẻ như hoa, hai đứa bé khả ái. Hai đứa bé khả ái tiền đồ vô hạn, người người ai ai nhìn thấy đều muốn ôm vào lòng nựng nịu.

Nhưng hiện tại, đầu tóc của bà vú đã không còn bạc thêm được nữa, bọn a đầu cũng không thể có ngày già úa nữa.

Đám nhỏ cũng không thể khiến cho người ta thấy là muốn ôm vào lòng nựng nịu nữa, chỉ có thể khiến cho người ta vừa gặp là trong tâm cảm thấy một nỗi thống khổ bi thương như dao cắt.

--- Đám nhỏ khả ái làm sao, đáng thương làm sao.

"Tôi đối với chàng không phải, cho nên tôi chết, tôi đáng chết, tôi chỉ còn nước chết. Đám nhỏ lại không nên chết.

Nhưng tôi cũng chỉ còn nước để bọn chúng chết theo tôi.

Tôi không muốn bọn chúng trở thành những đứa trẻ không có mẹ, tôi cũng không muốn để bọn chúng lớn lên biến thành một người giống như hảo bằng hữu Trác Đông Lai của chàng.

Mụ Thôi, bà vú của tôi, tôi từ nhỏ đã lớn lên bằng sữa của bà ta, bà ta luôn luôn coi tôi là con gái của bà ta.

Tiểu Phân và Tiểu Phương chẳng khác nào hai đứa em ruột của tôi.

Tôi đã chết, bọn họ cũng không muốn sống.

Cho nên bọn tôi đều đã chết.

Tôi không cần chàng tha thứ cho tôi, chỉ muốn chàng sống khỏe mạnh, tôi cũng biết không có bọn tôi chàng nhất định cũng có thể sống rất tốt đẹp".

Lạnh quá, lạnh quá, lạnh quá, Trác Đông Lai chưa bao giờ có cảm giác lạnh như vậy.

Gian phòng ngủ tĩnh nhả đó là một mộ phần, mà cả chính hắn cũng đang trong mộ phần đó.

Thân thể cơ bắp huyết mạch cốt tủy của hắn phảng phát lạnh đến kết băng.

- Chuyện này là sao ? Chuyện này xảy ra hồi nào ? Ngô Uyển tại sao lại muốn chết ?

- Người không biết ?

“Ta không biết”. Trác Đông Lai đáp: “Ta thật không biết”.

“Bọn họ chết ít nhất đã ba bốn ngày, người không ngờ còn chưa biết”. Thanh âm của Tư Mã Siêu Quần lạnh buốt: “Người thật chiếu cố bọn họ rất tốt, ta thật nên cảm kích người”.

Những lời nói đó giống như một mũi kim nhọn dài lạnh giá đâm vào lòng bàn chân của Trác Đông Lai.

Hắn có rất nhiều lý do để giải thích.

--- Mấy ngày nay hắn một mực toàn lực đối phó Hùng Sư Đường, địa phương này thuộc về Ngô Uyển và đám nhỏ, hắn và người của Đại Tiêu Cục đều rất ít khi đến đây.

Hắn không giải thích.

Chuyện đó căn bản vô phương giải thích, vô luận giải thích ra sao cũng dư thừa.

Tư Mã Siêu Quần thủy chung không nhìn hắn một lần nào, hắn cũng không nhìn thấy biểu tình trên mặt Họ Tư Mã.

“Người hỏi ta Ngô Uyển tại sao chết ? Ta vốn cũng không nghĩ ra”. Tư Mã Siêu Quần nói: “Niên kỷ của nàng tịnh không lớn gì, thân thể luôn luôn rất khỏe mạnh, luôn luôn rất thích con nít, nàng đối với ta tuy không thập phần trung thực, lại luôn luôn làm tận trách nhiệm của một người vợ”.

Thanh âm của y bình tĩnh cực kỳ:

- Nhưng ta lại không làm tận trách nhiệm của một người chồng, cho nên sai là ta, không phải là nàng.

- Người cũng biết chuyện đó ?

“Ta biết, biết từ sớm, người làm chồng tịnh không nhất định là người biết cuối cùng”. Tư Mã Siêu Quần thốt: “Ta cũng biết chuyện đó có thể đi qua rất mau chóng. Nàng vẫn có thể làm một người vợ tốt của ta, vẫn có thể chiếu cố đến con ta”.

Y điềm đạm nói tiếp:

- Ta đã quyết tâm muốn rập khuôn theo ý tứ của người mà làm một anh hùng vĩ đại, tất cần phải trả một cái giá cực cao.

- Cho nên người cố ý giả như không biết ?

“Phải”. Tư Mã Siêu Quần đáp: “Bởi vì ta nếu biết, nhất định phải giết nàng, trong nhà của một anh hùng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, ta đương nhiên không thể không giết nàng”.

Họ Tư Mã nói tiếp:

- Cho nên ta chỉ còn nước giả như không biết. Bởi vì đây là gia đình của ta, vô luận dưới bất cứ tình huống nào ta đều không thể hủy diệt gia đình này. Ta không những phải giả như không biết gì, hơn nữa còn muốn nàng nghĩ ta hoàn toàn không biết, như vậy gia đình này mới có thể tồn tại.

Trác Đông Lai kinh hãi.

Cho đến bây giờ hắn mới phát hiện mình trước đây căn bản còn chưa hoàn toàn hiểu thấu được Tư Mã Siêu Quần. Hắn chưa bao giờ biết trong tính cách của Tư Mã Siêu Quần còn có một mặt như vậy, không ngờ lại là một người trọng tình cảm làm sao, đừng chuyện không ngờ còn có thể có ý tưởng đặc biệt như vậy.

“Chuyện đó vốn bất cứ nam nhân nào cũng đều không thể chịu đựng nổi, nhưng ta đã nghĩ thông suốt”. Tư Mã Siêu Quần nói: “Đợi đến khi chuyện đã thành quá khứ, đợi đến khi đám nhỏ trưởng thành, bọn ta vẫn giống như những đôi phu phụ khác, hồ tương tay trong tay, chung sống trọn đời”.

Y đột nhiên quay mình, đối diện Trác Đông Lai:

- Nếu quả không phải do người bức tử nàng, bọn ta nhất định có thể làm được như vậy.

“Ta bức tử nàng ?” Thanh âm của Trác Đông Lai tê dại: “Người nghĩ ta đã bức tử nàng ?”

“Người không những bức tử nàng, còn bức tử Tôn Thông, hơn nữa sớm muộn gì cũng bức tử cả ta”. Họ Tư Mã nói: “Bởi vì người vĩnh viễn muốn người ta rạp khuôn chiếu theo phương thức an bài của người mà sống”.

Y ngưng thị nhìn Trác Đông Lai:

- Bởi vì trong tâm của người có bệnh, ngoài mặt người tuy tự cao tự đại, kỳ thật trong tâm lại không chịu nổi mình, cho nên người muốn ta đại biểu người đi làm những chuyện vốn đáng lẽ chính người đi làm, người muốn đem ta tạo thành một thần tượng anh hùng, bởi vì trong tâm người đã đem ta làm hóa thân của người, cho nên người nếu nghĩ có người có thể làm trở ngại cho kế hoạch của người, liền bất chấp thủ đoạn bức tử người ta.

Tư Mã Siêu Quần nói:

- Ngô Uyển chết bởi vì người cảm thấy nàng đã gây trở ngại cho người.

Trác Đông Lai trầm mặc, trầm mặc rất lâu, rất lâu.

“Hồi nãy người nói với ta người đã nghĩ rất lâu, nghĩ rất nhiều chuyện”. Hắn hỏi Họ Tư Mã: “Đó có phải vì người cảm thấy hiện tại đã đến lúc người phải hạ quyết tâm ?”

- Phải.

- Người đã có quyết định ?
- Phải.
- Người quyết định sau này làm sao ?

“Không phải sau này làm sao, mà là hiện tại”. Tư Mã Siêu Quần đáp: “Hiện tại ta muốn người đi, vĩnh viễn không để ta gặp được người nữa, vĩnh viễn không lo tới chuyện của ta nữa”.

Trác Đông Lai đột nhiên như đứng không vững nữa, chừng như bất chợt bị người ta đập một côn lên đỉnh đầu.

“Không cần biết người muốn đem cái gì theo cũng được, nhưng người nhất định phải đi”. Tư Mã Siêu Quần nói như đóng đinh: “Trước khi mặt trời lặn hôm nay, người nhất định phải rời xa thành Trường An”.

Trác Đông Lai bỗng cười.

“Ta biết những lời nói đó tịnh không phải là lời người thật lòng muốn nói ra”. Hắc dụ dàng thốt: “Người đã chịu nhiều đả kích, lại quá mệt mỏi, chỉ cần nghỉ ngơi một giấc cho khỏe khoắn, là có thể quên hết những lời nói đó”.

Tư Mã Siêu Quần lạnh lùng nhìn hắc.

“Lần này người đã lầm, hiện tại người phải đi, không thể không đi”. Họ Tư Mã nói: “Người có nhớ bọn ta hồi nãy có nói qua là sát nhân phải kịp thời, tuyệt đối không thể để thời cơ đi qua, chuyện này cũng y như vậy”.

Tròng mắt của Trác Đông Lai lại bắt đầu co thắt.

“Nếu quả ta không đi ?” Hắc gần từng tiếng hỏi Họ Tư Mã: “Nếu quả ta không đi, có phải người sẽ giết ta ?”

“Phải”. Tư Mã Siêu Quần cũng dùng khẩu khí y hệt hắc, gần từng tiếng đáp lời: “Nếu quả người không đi, ta phải giết người”.

oOo

Sắc trời đã dần dần bừng sáng, trong phòng trái lại lại càng hiển lộ vẻ khủng bố âm trầm quỷ bí.

Bởi vì quang tuyến trong phòng khiến cho người ta có thể nhìn thấy rõ những người thảm tử.

Người lúc sống càng khả ái, lúc chết nhìn lại càng bi thảm, càng đáng sợ.

Trác Đông Lai và Tư Mã Siêu Quần mặt đối mặt đứng đó, gió lạnh từ ngoài song

cửa lùa vào, như lưỡi đao hoạch chém giữa bọn họ.

“Ta vốn có thể bỏ đi, người như ta, vô luận nơi nào cũng có thể đi”. Trác Đông Lai nói: “Nhưng ta không thể đi”.

Thanh âm của hắn cũng biến thành lãnh tĩnh xuất thần.

“Bởi vì ta đã hao phí tâm huyết cả đời mới tạo thành một người như ngươi, ta không thể để ngươi bị hủy trong tay kẻ khác”. Trác Đông Lai lại gần từng tiếng: “Ngươi cũng biết con người của ta, có rất nhiều chuyện ta thà tự mình làm”.

- Phải, ta biết.

- Bọn ta có phải luôn luôn hiểu rõ nhau ?

“Phải”. Tư Mã Siêu Quần nói: “Cho nên ta đã chuẩn bị kỹ”.

- Ngươi chuẩn bị khi nào đây ?

“Chuẩn bị liền vào giờ khắc này”. Họ Tư Mã đáp: “Sát nhân phải kịp thời, câu nói đó ta nhất định vĩnh viễn ghi tâm”.

- Ngươi chuẩn bị ở chỗ nào ?

- Tại đây.

Tư Mã Siêu Quần nhìn những thi thể trong phòng, mỗi một thi thể lúc sống đều là người thân cận nhất của y, đều có một đoạn tình cảm khiến cho y vĩnh viễn khó quên, cái chết của mỗi một người tất khiến cho y bi thống hối hận cả đời.

Thậm chí cả Trác Đông Lai cũng vậy.

Nếu quả Trác Đông Lai cũng chết ở đây, tức là một bộ phận trọng yếu nhất trong sinh mệnh của y cũng đã chết ở đây.

“Tại nơi này”. Tư Mã Siêu Quần nói: “Trong thiên hạ còn có nơi nào tốt hơn nơi này ?”

“Không có”. Trác Đông Lai thở dài: “Quả thật không có”.

oOo

Trên thế giới này có thứ người rất đặc biệt, bình thời mình có lẽ tìm đến đâu cũng không tìm ra hắn, nhưng đến lúc mình cần đến hắn, hắn nhất định ở xung quanh mình, tuyệt không để mình thất vọng.

Trác Thanh là thứ người đó.

- Trác Thanh, ngươi vào đây.

Trác Đông Lai chừng như biết Trác Thanh nhất định ở gần quanh hấn, chỉ cần hô nhẹ một tiếng, tất xuất hiện liền.

Trác Thanh quả nhiên không để cho hấn thất vọng, Trác Thanh chưa bao giờ để bất cứ người nào thất vọng.

Từ lúc gã còn rất nhỏ là đã không để cho ai thất vọng. Nhưng hôm nay gã nhìn lại rất mệt mỏi, trên người vẫn mặc bộ y phục hôm qua, cả cát bụi dính hấn trên giày cũng còn chưa chùi sạch.

Bình thời gã không phải như vậy.

Bình thời gã không cần biết là bận bịu tới cỡ nào, đều giành thời gian chỉnh lý tu sức nghi biểu của mình, bởi vì gã biết Trác Đông Lai và Tư Mã Siêu Quần đều là những người kén chọn phi thường.

May là hôm nay Trác Đông Lai tịnh không chú ý đến những chuyện đó, chỉ phân phó:

- Quỳ xuống, cúi đầu lạy Tư Mã đại gia.

Trác Thanh quỳ xuống, Tư Mã Siêu Quần tịnh không cản trở gã, mắt lại trực thị nhìn Trác Đông Lai.

“Người không cần bắt gã khấu đầu”. Họ Tư Mã thốt: “Ta biết gã là nghĩa tử của người, người không có con, ta có thể để gã thừa kế hương hỏa của Trác gia, nếu quả người có chết, ta nhất định chiếu cố đến gã”.

Y nhịn không được nhìn hai đứa con mình, trong mắt lập tức ngập tràn nỗi bi thương phần nộ:

- Ta ít ra không thể chiếu cố gã như người chiếu cố hai đứa con ta.

“Ta tin”. Trác Đông Lai thốt: “Ta tuyệt đối tin”.

Hấn nhìn Trác Thanh khấu đầu xong đứng lên, nói:

- Người đã nghe Tư Mã đại gia nói, người cũng nên biết Tư Mã đại gia đối với bất kỳ người nào cũng đều chưa từng thất tín, y chiếu cố người nhất định còn tốt hơn ta chiếu cố nhiều.

“Tôi biết”. Thanh âm của Trác Thanh cũng vì cảm kích mà khàn khàn: “Nhưng tôi cả đời này không lấy họ của người khác nữa”.

“Người cũng nhất định phải ghi nhớ, nếu quả ta có chết, người đối với Tư Mã đại gia cũng phải hết như đối với ta vậy”. Trác Đông Lai, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng đã động cảm tình: “Giữa ta và Tư Mã đại gia vô luận xảy ra chuyện gì, đều là chuyện riêng giữa ta và y, người không những không thể có chút thù hận trong tâm, hơn nữa tuyệt không thể đem chuyện người thấy hôm nay nói cho bất cứ một ai biết”.

“Tôi biết”. Trác Thanh buồn bã thốt: “Tôi nhất định chiếu theo ý của ông mà làm, cho dù có muốn tôi đi chết, tôi cũng đi !”

Trác Đông Lai thở dài !

“Người luôn luôn là một hảo haid tử, tương lai nhất định rạng rỡ”. Hấn nhìn Trác Thanh: “Người lại đây, có vật này ta muốn để lại cho người, không cần biết ta sống hay chết, người phải bảo tồn cho kỹ”.

- Dạ.

Trác Thanh bước qua, chậm chậm bước qua, trong mắt chợt lộ xuất một nỗi niềm bi thương khó tả, chừng như đã dự kiến đến một chuyện cực kỳ bi thảm sắp sửa phát sinh.

Gã không bỏ trốn, bởi vì gã biết mình vô phương trốn thoát.

Tư Mã Siêu Quần quay đầu không nhìn bọn họ nữa.

Y đã hạ quyết tâm, tuyệt không thể bị bất cứ một ai làm cảm động, tuyệt không thể vì bất cứ chuyện gì mà cải biến chủ ý.

Sau đó y nghe thấy một thanh âm kỳ quái phi thường, giống như thanh âm sắt thép đâm thủng qua da thịt.

Đợi đến lúc y quay đầu lại nhìn, phát hiện Trác Đông Lai trong nháy mắt đã hươi một đao đâm xuyên tim Trác Thanh.

Trác Thanh thoái lui nửa bước từ từ ngã gục xuống.

Gã không la thảm.

Trên khuôn mặt trắng nhợt của gã cũng không có một chút biểu tình kinh hãi thống khổ, chừng như đã sớm dự liệu chuyện này có thể xảy ra.

--- Tịnh không phải vì một đao của Trác Đông Lai xuất thủ rồi mới quả quyết, mà vì gã đã sớm có chuẩn bị, lúc gã bước qua, chừng như đã chuẩn bị rồi.

Sắc mặt của Tư Mã Siêu Quần lại vì vậy mà có biến đổi đáng sợ.

“Người tại sao phải giết gã ?” Họ Tư Mã hỏi Trác Đông Lai: “Có phải người sợ sau khi ta giết chết người sẽ hành hạ tới gã ?”

“Không phải”. Trác Đông Lai đáp: “Tấm lòng người luôn luôn rộng rãi nhân từ hơn ta, tuyệt không thể làm chuyện đó”.

Thanh âm của hấn rất bình tĩnh:

- Ta giết gã, chỉ bất quá vì ta không thể để gã lại cho người.

- Tại sao ?

“Bởi vì gã là một người nguy hiểm phi thường, âm trầm, lãnh khốc, nguy hiểm”.

Trác Đông Lai đáp: “Hiện tại tuổi tác của gã còn nhỏ, ta còn có thể giết gã, đợi vài năm nữa, chỉ sợ cả ta cũng không phải là đối thủ của gã”.

Hắn cởi áo hồ cừu trên mình xuống, nhẹ nhàng che phủ thi thể của Trác Thanh, động tác của hắn giống hệt như một người cha nhân từ đắp mền cho đứa con yêu.

Nhưng trong thanh âm của hắn lại hoàn toàn không có cảm tình.

“Hiện tại gã đã ngấm xây dựng lực lượng của riêng mình, ta còn sống, còn có thể khống chế gã, nếu quả ta chết đi, trong vòng hai ba năm gã có thể nắm giữ địa vị hiện tại của ta, sau đó gã sẽ giết chết người”. Trác Đông Lai điềm đạm thốt: “Nếu quả ta để một người như vậy bên cạnh người, ta có chết cũng không thể an tâm”.

Hắn nói rất bình đạm, bình đạm đến mức chừng như hắn chỉ bất quá vì Tư Mã Siêu Quần mà đập chết một con muỗi.

Hắn chừng như tịnh không muốn để cho Tư Mã Siêu Quần biết, không cần biết hắn đối với người khác âm hiểm, ngoan độc, lãnh khốc tới cỡ nào, tình cảm của hắn đối với Tư Mã Siêu Quần vẫn chân thật.

Một điểm đó quả thật không có bất cứ một ai có thể phủ nhận.

Song quyền của Tư Mã Siêu Quần nắm chặt, mỗi một giọt máu trong huyết quản đều bùng nóng đặng đặng.

Nhưng y nhất định phải khống chế lấy mình, y tuyệt không thể sống như trước đây nữa.

Y là người có máu có thịt, không phải là một con rối.

Thi thể của vợ y còn treo trên xà nhà, hai đứa con hoạt bát khả ái thông minh vâng lời đã không còn gọi y hai tiếng “gia gia” được nữa.

Thân người Tư Mã Siêu Quần đột nhiên bay bổng lên, như yến tử bay hạ trên xà nhà.

Kiểm của y trên xà nhà.

Kiểm quang lóe chớp, bảo kiếm như làn chớp đâm xuống.

oOo

Người trong giang hồ đều biết kiếm Tư Mã Siêu Quần dùng là thanh “Thiên Trùy Đại Thiết Kiếm”.

Gỗ luyện cả trăm lần, luyện thành thanh kiếm đó.

Lực lượng lúc thanh kiếm đó đâm xuống cũng giống như một ngàn cây đại thiết

trùng đồng thời đập xuống một lượt, uy lực hung mãnh, khó lòng trốn tránh khỏi.

Thanh kiếm đó dài bốn thước ba tấc, nặng ba mươi chín cân, lúc rèn kiếm dùng sắt đem đến từ chín phủ mười ba châu, tập hợp tinh anh trong sắt thép từ chín phủ mười ba châu, thiên trùng bách luyện mới rèn thành thanh đại thiết kiếm đó.

Nhưng thanh kiếm đó thật quá nặng.

Kiểm pháp bằng vào sự khinh linh lưu động biến ảo khôn lường mà thủ thắng, dùng một thanh kiếm như vậy, lối biến hóa giữa những chiêu thức, không còn nghi ngờ gì nữa, rất có thể phải tổn thất rất nhiều cơ hội trong nháy mắt chế địch thương nhân.

Cao thủ tương tranh, thứ cơ hội đó một khi bỏ qua, vĩnh viễn không quay lại nữa.

Nhưng Tư Mã Siêu Quần nhất định phải dùng thanh kiếm đó, bởi vì y là Tư Mã Siêu Quần.

Chỉ có y mới xứng đáng sử dụng một thanh kiếm như vậy, cũng chỉ có y mới có thể sử dụng một thanh kiếm như vậy.

Trong giang hồ đều biết, Tư Mã Siêu Quần trời sinh thần lực, cử ngàn cân như cầm cỏ.

Nếu quả y không dùng một thanh kiếm như vậy, mọi người tất cảm thấy rất thất vọng.

Tư Mã Siêu Quần anh hùng vô địch, làm sao có thể để cho giang hồ hào kiệt thất vọng được ?

Hiện tại thanh kiếm y rút ra từ trên xà nhà lại không phải là thanh Thiên Trùng Đại Thiết Kiếm nặng nề hung mãnh đó.

Có thể địch vạn người, Trác Đông Lai lại không thể.

Bao năm nay bọn họ đều kề vai tác chiến, luôn luôn là bằng hữu sẻ chia sinh tử, không phải là thù địch.

Mỗi lần Tư Mã Siêu Quần thắng lợi huy hoàng, Trác Đông Lai đều là công thần hoạch định nơi hậu trường.

Tình huống hiện tại đã khác biệt.

Tư Mã Siêu Quần tuy chưa từng giao thủ với Trác Đông Lai, nhưng y biết Trác Đông Lai còn mạnh hơn nhiều so với bất kỳ đối thủ nào mà mình đã đụng phải trong đời, thậm chí còn mạnh hơn cả y.

Y cũng biết có rất nhiều người nghĩ Trác Đông Lai mạnh hơn y, lúc y chuẩn bị tử chiến với Trác Đông Lai, đã chuẩn bị chết dưới đao của Trác Đông Lai.

Cho nên lần này y tịnh không dùng Thiên Trùng Đại Thiết Kiếm, bởi vì y tuyệt không thể lãng phí bất kỳ cơ hội trong nháy mắt chế địch thương nhân nào.

Cho nên lần này vũ khí y dùng là một thanh đoản kiếm, bén nhọn chẳng thua gì thanh đoản đao của Trác Đông Lai.

Đao kiếm bọn họ dùng cũng giống như hai người bọn họ, cũng luyện ra từ cùng một lò.

Cũng cùng một thứ lửa thiêu cháy trong lò, có thể luyện sắt mềm thành cứng, cũng có thể khiến cho con người mềm yếu biến thành kiên cường.

Cùng một lò, cùng một búa, cùng một thứ lửa.

Ai là đậu ? Ai là nia ?

ooo

Kiếm quang lóe lên, như làn chớp đâm xuống.

Đó là một chiêu “Đại Phích Lịch” uy mãnh bá đạo nhất trong “Phích Lịch Cửu Thức” uy chấn thiên hạ của Tư Mã Siêu Quần, trong giang hồ không biết có bao nhiêu cao thủ đã bại dưới chiêu kiếm đó.

Hiện tại vũ khí y dùng tuy không phải là Đại Thiết Kiếm của y, uy lực lúc một kiếm này tuy sai biệt nhiều, nhưng sự bén nhọn của thanh đoản kiếm đã có thể bồi bổ cho sự thiếu thốn lực lượng, sự biến hóa lúc vận dụng cũng càng linh hoạt hơn.

Nhưng hiện tại Tư Mã Siêu Quần vẫn không nên sử xuất một kiếm đó.

Một kiếm đó là kiếm pháp lấy mạnh đánh yếu, là thứ kiếm pháp chờ tới lúc đối phương tâm đã khiếp, lực đã kiệt, tuyệt không còn là đối thủ của mình mới có thể sử xuất.

Bởi vì một kiếm đó đánh ra, lực đã phóng tận, nếu quả đánh không trúng, tất nhất định bị đối phương đả thương, cơ hồ hoàn toàn không còn đường chọn lựa nào khác.

Đối với một người như Trác Đông Lai, y làm sao có thể sử xuất một kiếm đó ? Có phải vì y coi thường Trác Đông Lai ? Hay là vì y đối với mình đã quá nắm chắc phần thắng ?

Cao thủ tương tranh, vô luận là coi thường đối phương, hay đề cao mình thái quá, đều là sai lầm không thể tha thứ được.

Tư Mã Siêu Quần nên minh bạch điểm đó.

Y không thể coi thường Trác Đông Lai, cũng không thể đánh giá mình quá cao, y luôn luôn là một người không dễ gì phạm sai lầm.

Y sử xuất ra một kiếm đó, chỉ bất quá vì y quá hiểu Trác Đông Lai.

Trác Đông Lai vì cẩn thận, vô luận dưới bất kỳ tình huống nào, nếu quả không nắm chắc tất thắng, đều không xuất thủ, chiêu thức lúc xuất thủ cũng nhất định là chiêu thức không chỗ nào sai sót.

Một khi đối phương có một phần vạn cơ hội có thể đả thương hấn, hấn không thể đánh ra một chiêu.

Tư Mã Siêu Quần là anh hùng bất bại do hấn tạo thành, hấn từng tận mắt chứng kiến vô số cao thủ bị chém chết dưới một kiếm đó.

Con người của Tư Mã Siêu Quần và một kiếm “Đại Phích Lịch” đó, trong tâm của hấn, không còn nghi ngờ gì nữa, có một áp lực khổng lồ.

Đó là nhược điểm của hấn.

Nhược điểm của hấn là cơ hội của Tư Mã Siêu Quần.

Tư Mã Siêu Quần nhất định phải nắm chắc lấy cơ hội đó, một khi Trác Đông Lai co rúc một chút dưới áp lực của y, một kiếm đó của y tất đâm xuyên qua tim Trác Đông Lai.

Cao thủ tương tranh, sinh tử thắng bại thông thường chỉ bất quá là giữa một chiêu.

Bởi vì lúc bọn họ đánh ra một chiêu, đã tính toán hết mọi tình huống.

--- Thiên thời, địa lợi, thể lực và tâm tình của đối thủ, đều nằm trong tính toán của bọn họ.

Nhưng mỗi một người đều khó tránh khỏi lúc có chút sai sót, chỉ cần tính toán của mình có một phần sai sót, sai lầm mình phạm vào tất khiến cho mình di hận cả đời.

oOo

Kiếm quang lóe lên, như làn chớp đâm xuống.

Trác Đông Lai không do dự, không co rúc, cũng không bị kiếm quang như sấm chớp lóa mắt làm mê hoặc.

Hấn từ trong những tia sáng thiểm động đã tìm ra mũi kiếm của một kiếm đó.

Mũi kiếm là tâm kiếm.

Kiếm thế tùy theo mũi kiếm mà biến hóa, thứ biến hóa đó là tâm mạch của một kiếm đó.

Một đao của hấn đã chặt đứt tâm mạch của một kiếm đó.

Kiếm quang lóe chớp mù trời đột nhiên tiêu tán, lưỡi đao của Trác Đông Lai chém thẳng xuống sau ót trái của Họ Tư Mã.

Y hoàn toàn không tránh né dư lực phản kích của một chiêu đó, lưỡi đao chém sắt như chém bùn trong chớp mắt có thể cắt đứt đầu của y xuống.

Y không nhắm mắt đợi một đao đó. Trong mắt y cũng không có một tơ bi thống oán cù khùng bố gì.

Giữa phút giây đó, Tư Mã Siêu Quần không ngờ lại hiển lộ vẻ bình tĩnh hơn xa hồi nãy.

Nếu quả y hồi nãy một kiếm đâm chết Trác Đông Lai, có lẽ trái lại không bình tĩnh được như hiện giờ.

Trác Đông Lai lạnh lùng nhìn y, trong mắt cũng không có một tia cảm tình.

“Người đã lầm”. Trác Đông Lai thốt: “Cho nên người đã bại”.

- Phải, ta đã bại.

“Người luôn luôn rất muốn biết nếu quả hai ta giao thủ sẽ có kết quả ra sao phải không?” Trác Đông Lai nói: “Nhưng ta lại một mực không muốn biết”.

Trong thanh âm của hắn chợt lộ xuất một nỗi niềm bi thương khó tả, nhưng đao trong tay hắn đã chém lên cổ Tư Mã Siêu Quần.

Chỉ có đao quang lóe lên, không có máu tươi phún ra.

Một đao đó là dùng sống đao chém xuống.

Sau đó hắn bỏ đi, đi không quay đầu lại, cũng không nhìn Tư Mã Siêu Quần tới một lần.

Họ Tư Mã nhin không được khản giọng hỏi:

- Tại sao người không giết ta ?

Trác Đông Lai vẫn không quay đầu lại, chỉ hững hờ đáp:

- Bởi vì hiện tại người đã là người chết.

- o O o -